

Sonett - Bergsbunden

Jag stryker stupets gråa bergsmassiv
längs himmelkantens högsta ytterhylla,
blott gyttermolnen skiljer syn från mylla
som bjudit bot mot detta livsfördriv.

Jag skrapar ytor, men har mägspassiv
väl mest mitt själv att underkastat skylla -
för skammens sköra trygghetstyngda fylla
har hopp försakat allt av färgers liv.

Men menlös ser jag män av jord förgylla
sin stund i vindens vidd och drömdögt drifta
att jubelvingat jaga jagets toppar.

Jag önskar luften lungor kunde fylla
men andlös ser jag vindens väg förskifta
och endast stupet vet den dag jag hoppar.